

Dumnezeu Însuși vine la om

Versete călăuzitoare: Ioan 1

Diferența dintre Evanghelia după Ioan și celelalte Evanghelii

Una dintre diferențele importante dintre Evanghelia după Ioan și cele trei evanghelii precedente, după Matei, Marcu și Luca, constă în faptul că, în ultimele evanghelii, Dumnezeu încredințează omului mai mult sau mai puțin și, în consecință, așteaptă și ceva de la el, în timp ce în Evanghelia după Ioan nu găsim nimic asemănător. Dumnezeu are motivele Sale pentru atitudinea Sa și pentru ceea ce face, iar noi ar trebui să ne străduim cu multă seriozitate și sânguință să cercetăm cauza pentru care și când Dumnezeu Și-a schimbat atitudinea față de om. Să observăm că, în vremurile Vechiului Testament, Dumnezeu Și-a trimis slujitorii (Evrei 1.1), dar acum vine El Însuși cu gândul: „Mi-am pus încrederea în tine de multă vreme, dar până în această oră nu am găsit niciun răspuns din partea ta; de aceea am coborât Eu Însuși acum, pentru a Mă face cunoscut ție, ca să vrei să ai încredere în Mine.” Aceasta este doar *o parte* din marea învățătură a Evangheliei după Ioan, și pentru a învăța să înțelegem corect aceste lucruri, trebuie să începem de la început, când Dumnezeu i-a încredințat omului creația Sa.

După creație

Dumnezeu a privit lucrarea Sa de șase zile cu o expresie de mulțumire, astfel încât, în ziua a șaptea, a putut să Se odihnească cu satisfacție de lucrarea pe care o desăvârșise și pe care o încredințase omului. Să încercăm să înțelegem măreția și valoarea unor astfel de gânduri ale lui Dumnezeu – precum și respectul pe care omul Îl datora lui Dumnezeu pentru o astfel de poziție de încredere. Dar știm că satan a urât dintotdeauna locul revendicat de Dumnezeu, care strălucea în plină lumină, și aici nu exista un loc mai minunat decât odihna în care Dumnezeu l-a așezat pe om – iar acest loc se afla în fața ochilor lui satan, care și-a îmbrăcat acum cea mai bună haină pentru a se apropia de om și de femeie. Complet deghizat, el a ieșit la iveală în viclenia șarpelui și a pus o întrebare capcană în sensul următor: „Dumnezeu v-a impus o restricție, în loc să vă dea libertate deplină. Voi îmi spuneți că, dacă mâncați din pomul acela, veți suferi pedeapsa morții; eu însă vă spun că nu veți muri și vă doresc să trăiți în libertate fără limite.” Pe baza acestei oferte înșelătoare, pe care satan i-a făcut-o femeii, acei oameni au negociat creația lui Dumnezeu și au vândut-o lui satan.

După Potop

Să părăsim acea scenă și să privim o altă perioadă de timp, cea a unei lumi noi. Lumea veche era plină de stricăciune și violență. Violența înseamnă vărsare de sânge, dar în acel sânge nu era nimic pentru Dumnezeu, deoarece acesta izvorăște din stricăciunea cărnii, fiind de aceea insuportabil și un miros urât pentru Dumnezeu. Numai un loc curat pentru un popor curat, fără urmă de violență și stricăciune, putea să corespundă plăcerii lui Dumnezeu. Prin potop, lumea veche a fost judecată și a apărut o lume nouă, cu o guvernare înființată prin Noe. Acesta, mulțumim lui Dumnezeu pentru asta, a fost mai înțelept decât omul Adam, pentru că a zidit un altar și a adus jertfe de ardere-de-tot, în care Îl vedem pe Hristos. Astfel, Hristos a primit

întâietatea și nu omul, altfel consecințele ulterioare ar fi fost grave. Puțin mai departe citim că Noe a sădit o vie și a băut din vinul acesteia. Vinul este o imagine a bucuriei și a binecuvântării pentru om, dar în loc să aducă binecuvântare. aici găsim blestem și suferință. Dar datorită valorii prețioase a jertfei de ardere-de-tot, judecata asupra omului și a urmașilor săi nu a fost executată atunci.

După ridicarea Cortului întâlnirii

Dacă cercetăm mai departe, vedem cum a fost ridicat cortul în pustie. Acesta era atât de minunat în ochii lui Dumnezeu, încât El l-a umplut cu propria Sa prezență. Se știe că este nevoie de o persoană de rang înalt pentru a sfinți un loc semnificativ. Iar acest loc, cortul, era atât de remarcabil, încât Dumnezeu a apărut în Persoană, pentru că L-a găsit pe Hristos acolo. Dar chiar și sub această impresie a mărturiei lui Dumnezeu, omul a eșuat din nou și și-a dovedit starea de incorigibilitate.

După construirea Templului

Apoi, Împărăția a fost ridicată în toată splendoarea imaginabilă și admirată de ochii poporului. Nimeni nu căuta propria domnie, totul era eclipsat de splendoarea împărăției lui Solomon și a Templului construit de el. Și acest Templu a fost umplut de Dumnezeu cu gloria Sa, astfel încât nici măcar preoții nu puteau intra înăuntru. Dar, prin eșecul omului, și acest loc glorios a căzut pradă judecății și pustiirii.

Dumnezeu devine Om

Dacă urmărim mai departe istoria, am dori să repetăm că în cele trei Evanghelii istorice ni se prezintă ceea ce a fost încredințat omului; dar, în același timp, se dovedește și cum slujitorii, cărora Dumnezeu le-a încredințat ce era al Său, au renunțat în cele din urmă la tot, astfel încât Dumnezeu a spus: „Acum cobor Eu Însumi pentru a-Mi apăra interesele.” Și cu o claritate minunată, Evanghelia după Ioan ne arată cum Se revelează Dumnezeu în har. Gândul că Dumnezeu a luat asupra Sa natura umană nu poate fi luat suficient de în serios. Cuvântul S-a făcut trup și a locuit printre noi, umblând ici-colo, plin de har și de adevăr.

Primul capitol al Evangheliei după Ioan

Astfel, primul capitol ne arată măreția nemăsurată a Persoanei lui Isus Hristos, iar capitolele următoare măreția creștinismului. Primul capitol din Ioan nu are egal, este un cuprins, o compilație a tot ceea ce este unic și desăvârșit, un subiect inepuizabil de studiu pentru noi, care în afara lui nu găsim în așa mare abundență ceea ce este bun și desăvârșit. Aici ni se prezintă Fiul lui Dumnezeu sub șapte titluri clar distincte:

1. Cuvântul [Ioan 1.1-3]
2. Lumina [Ioan 1.4-5, 9]
3. Fiul unic al Tatălui [Ioan 1.14]
4. Mielul lui Dumnezeu [Ioan 1.29,36]
5. Fiul lui Dumnezeu [Ioan 1.49]
6. Împăratul lui Israel [Ioan 1.49]
7. Fiul Omului [Ioan 1.51]

Nimic din întreaga creație nu se compară cu aceste șapte titluri, în care totul este cuprins de Dumnezeu și pentru Dumnezeu, iar acest fapt merită contemplarea și închinarea noastră serioasă și profundă.

În acest capitol se vorbește despre patru zile, dintre care trei sunt marcate în mod special, în timp ce ne apropiem treptat de a patra, la sfârșit.

Prima zi

În prima zi ne este prezentat Mielul lui Dumnezeu, Cel care ridică păcatul lumii [Ioan 1.29]. De ce? Pentru că Dumnezeu nu poate folosi decât un loc curat ca locuință. Mai mult: lumea a fost vândută și predată lui satan, dar Dumnezeu avea dreptul de răscumpărare sau de mântuire. Cât de copleșitor este pentru inimile noastre slabe gândul de a vedea aici cum El Însuși a devenit Mielul lui Dumnezeu, pentru a răscumpăra ceea ce era al Său! La începutul capitolului aflăm că El Însuși era Creatorul, care, în har și smerenie de nepătruns, a coborât pe acest pământ pentru a plăti răscumpărarea, asigurându-și astfel ceea ce era proprietatea Sa. Desigur, intenția Lui a fost și aceea de a vedea în această lume un popor mântuit, ca mărturie a dragostei Sale și a harului Său.

Așa cum s-a spus mai înainte, în primul capitol găsim un cuprins pentru următoarele douăzeci de capitole, la fel cum ne-am aștepta să găsim un cuprins într-o carte de cântări pentru toate cântările conținute în ea. Iar finalul acestui cuprins indică Ziua lui Dumnezeu, care ne va fi mai bine cunoscută ca starea veșnică, când toate urmele păcatului și chiar satan vor fi înlăturate, iar Dumnezeu Însuși va locui printre oameni. Dumnezeu nu poate locui cu plăcere în tărâmul suferinței, al durerii și al lacrimilor. Știm bine că Tatăl ne șterge zilnic lacrimile, dar de îndată ce se întâmplă aceasta, alte lacrimi curg repede. Dar în curând va veni ora în care mâna Sa va șterge și ultima lacrimă. Această zi a lui Dumnezeu se apropie, și ceea ce a fost dorința inimii Sale încă din vechime se va împlini. Suntem siguri că se apropie ziua în care Dumnezeu va avea un pământ nou, fără pată, neîntinat de păcat și de satan, și pe acesta un loc de locuit pentru bucuria eternă și satisfacția inimii Sale.

A doua zi

Acest fapt ne duce, în versetul 35, la a doua zi [Ioan 1.35]. În acea zi, Ioan Botezătorul stătea pe drum împreună cu doi dintre ucenicii săi. Erau pescari din Betsaida, convertiți în timpul slujirii sale. Convertirea lor era autentică, pentru că îl urmau pe calea lui. A venit însă un moment în care Ioan s-a oprit, iar cei doi ucenici nu l-au mai putut urma, ci au rămas lângă el. Dar ochiul lui Ioan urmărea un Om, pe Isus, care trecea pe acolo, și în inima lui s-a ridicat gândul: „M-am oprit, zilele mele s-au sfârșit”, și atunci el strigă: „Iată Mielul lui Dumnezeu” (Ioan 1.36). El a mărturisit aceasta cu o asemenea convingere fără rezerve, încât cei doi ucenici, Ioan și Andrei, spre bucuria lui, L-au urmat pe Cel care mergea pe acolo. Isus nu i-a invitat, nici nu a spus: „Ioan, zilele tale s-au sfârșit.” Isus umbla, iar ucenicii L-au urmat. Ce bogăție minunată și ce semnificație profundă se află în această descriere simplă și modestă. Nu știm cât de departe L-au urmat, dar după ce au mers o bucată de drum cu El, Isus S-a întors și a zis: „Ce căutați?” Iar ei I-au răspuns: „Învățătorule, unde locuiești? Dorim să trăim cu Tine, să locuim acolo unde locuiești Tu.”

Aici vedem prefigurată Ziua Duhului, așa cum este confirmată în capitolul 14: „În ziua aceea veți cunoaște că Eu sunt în Tatăl Meu și voi în Mine și Eu în voi” (Ioan 14.20). Știm că El, ca Miel al lui Dumnezeu, Își avea locuința în sânul Tatălui. El trăia în dragostea și afecțiunea

Tatălui. În 2 Samuel 12 citim că, atunci când David a păcătuit, Natan i-a prezentat o pildă despre un miel care se odihnea în sânul săracului. Iar în Isaia 40.11 este scris: „El va strânge mieii în brațul Său și-i va purta în sânul Său.” Sânul Său este locuința mieilor, și aici găsim doi care L-au urmat, pe care El îi conduce acolo în jurul orei zece. Deși cunoașterea noastră este limitată, credem totuși că putem spune cu convingere că vedem aici sfârșitul orei de responsabilitate pentru om, pentru că Dumnezeu a luat acum totul în mâinile Sale.

A treia zi

„Au rămas la El în ziua aceea” (Ioan 1.39). Aici se află taina puterii creștinismului adevărat. Dar să părăsim în meditația noastră această zi, ziua Bisericii lui Hristos, ziua mărturiei Duhului, și să ne îndreptăm spre versetul 43, spre „ziua următoare” (Ioan 1.43). Un domeniu complet diferit se deschide înaintea ochilor noștri. Nu mai este Mielul lui Dumnezeu, ci Mesia lui Israel stă înaintea noastră, Cel care ne introduce în ziua lui Hristos, ziua Unsului. Ceea ce urmează acum este în concordanță cu aceasta. Ca tranziție, citim în versetul 41: Andrei „l-a găsit întâi pe fratele său, Simon” (Ioan 1.41). El îl atinge pe Simon. După ce au fost ei înșiși atinși de Isus, ei îi ating pe alții. Știi tu ce este o atingere divină? Este efectul puterii dragostei divine, pe care o primești în inima ta. Simon nu avea nevoie de o presiune, o atingere blândă a dragostei era suficientă. Aici se află efectul Evangheliei, cel mai bun lucru pe care l-am auzit vreodată. Andrei a experimentat o atingere divină și, prin aceasta, l-a atins pe propriul său frate, iar acesta s-a simțit astfel atras de Isus. Astfel se desfășoară lucrarea, până ajungem la Natanael în Ioan 1.45-51: lucrarea Evangheliei pentru zidirea Adunării lui Isus Hristos.

Nataniel se abține puțin, din prudență, și, ca unul care este familiarizat cu Scripturile Vechiului Testament, spune: „Poate veni ceva bun din Nazaret? Dacă mi s-ar spune ceva despre Betleem sau Iuda, aș vrea să ascult, dar unde citim în Scripturi că ceva bun vine din Galileea? Asta nu se potrivește cu ceea ce știu eu din Scriptură.” El era superior celorlalți, fără îndoială pentru un anumit scop. El l-a întâlnit pe Hristos Însuși și, din acel moment, nu a mai existat nicio îndoială pentru el. Isus îi spune: „Iată, cu adevărat, un israelit în care nu este viclenie” (Ioan 1.47). Iată un om care recunoaște în inima sa cerințele lui Dumnezeu, care se condamnă pe sine și pe cei din jur. Aceasta este dreptatea. Nataniel condamnase fărâdelegea și lumea fărâdelege care îl înconjura; din dorința de a-L vedea pe Mesia, el a îngenunchat sub smochin, unde a fost văzut de Cel care l-a întâlnit mai târziu. Andrei și Petru nu erau pregătiți pentru această situație, așa că au stat deoparte, pentru că aici se ivește ceva nou, pentru care ei nu se considerau responsabili.

Ce înțelegem prin smochin?

El este un simbol al locului în care s-ar fi adunat o mie sau cinci mii de iudei, dacă ar fi umblat în lumina trecutului și și-ar fi lăsat caracterul să se formeze pe parcursul istoriei lor. Este locul unei rămășițe evlavioase, care cunoaște ceva din originalul nealterat și privește spre deznodământul ultimei manifestări a gloriei divine. În Psalmul 67.1,2 citim: „Dumnezeu să Se îndure de noi și să ne binecuvânteze, să facă să strălucească fața Sa peste noi! Ca să se cunoască pe pământ calea Ta, printre toate națiunile mântuirea Ta!” Unde a avut aceasta începutul? La Templul lui Solomon, când Dumnezeu Și-a arătat fața acolo. Numai privind la original vei fi călăuzit corect. Din faptul că în creștinism s-a pierdut privirea asupra acestuia, a rezultat confuzia prezentului. Cu cât te îndepărtezi mai mult de sursă, cu atât apa curge mai murdară. Dacă un om este stăpânit de ceea ce s-a dezvoltat în împrejurimile sale, caracterul său nu se poate dezvolta decât din aceasta.

Unde găsim, deci, originalul? Psalmul 26.8: „DOAMNE, am iubit locașul casei Tale și locul unde este gloria Ta.” Dumnezeu are un loc de locuit unde strălucește gloria Sa. Odinioară era Templul, astăzi este Adunarea lui Hristos, iar în ziua ce va veni va fi noul Ierusalim (Apocalipsa 21).

Nataniel se afla sub smochin. În ziua care va veni, fiecare va locui sub propria viță de vie și sub propriul smochin, și nimeni nu-l va mai putea tulbura sau apăsa, așa cum aceia suspinau pe atunci sub jugul de fier al puterii romane. Cei ale căror inimi trăiau sub impresia originii aveau un simț profund al acestui fapt, de aceea îi vedem sub smochin, locul potrivit pentru ei. Dar smochinul are și o altă semnificație: el este un simbol al dreptății. Natanael și-a luat caracterul de la el, condamnându-se pe sine însuși, precum și lumea din jurul său. Măsura condamnării noastre de sine este și măsura dreptății noastre. În Grădina Edenului vedem cum Adam și Eva își leagă frunze de smochin pentru a se acoperi cu ele. Aceasta indică propria lor dreptate. Când Domnul a părăsit Betania, a găsit un smochin care purta doar frunze. Ce înseamnă aceasta? Dreptatea proprie a omului și efortul său de a-și pune în valoare propria dreptate. Dar în ziua care va veni, pomul va fi încărcat cu roade, dreptatea divină va domni atunci și tot Israelul va locui sub viță și sub smochin și nu va mai fi sub jugul asupritorului.

Domnul a spus: „Te-am văzut sub smochin”, și imediat toate scrierile care se refereau la început și care treziseră în Natanael exerciții atât de profunde și o dorință arzătoare au găsit răspunsul: „Tu ești Fiul lui Dumnezeu, Tu ești Împăratul lui Israel!” (Ioan 1.49). Cheia inimii a fost atinsă, rugăciunile au fost ascultate, iar Domnul a răspuns: „Pentru că ți-am spus: «Te-am văzut sub smochin», crezi? Lucruri mai mari decât acestea vei vedea” (Ioan 1.50). Natanael a fost credincios luminii care i-a fost dată, astfel încât Dumnezeu a putut adăuga „lucruri mai mari”. Dacă ești credincios cunoașterii care ți-a fost încredințată, Dumnezeu va adăuga și altceva.

Ultima zi

Concluzia acestui capitol ne oferă acum o privire asupra semnificației și împlinirii viitoare a celei de-a opta zile a ultimei, a mării zile a Sărbătorii Corturilor (Leviticul 23.36; Numeri 29.35-38). Care sunt caracteristicile și expresia celei de-a opta zi? Nu numai în Israel, în domeniul inferior al pământului, fiecare om locuiește sub propria viță de vie și sub propriul smochin, ci atât cerul, cât și pământul vor fi aduse în deplină armonie. „Veți vedea cerul deschis și pe îngerii lui Dumnezeu urcând și coborând peste Fiul Omului” (Ioan 1.51). Ne amintim de Geneza 28, când Iacov a fugit de fratele său, cum a visat în acea noapte întunecată și, după ce s-a trezit, a strigat: „Aceasta nu este altceva decât casa lui Dumnezeu.” El indică o zi viitoare și un loc în care I se va aduce lui Dumnezeu o izbucnire de laudă. În ziua a opta, Dumnezeu va găsi o reflectare a Sinelui Său într-o creație nouă și totul va fi atunci adus în armonie morală cu El Însuși. Se poate spune că ziua Fiului Omului se întinde mult mai departe decât ziua lui Hristos: căci ziua lui Hristos se limitează la ziua arătării Sale pentru Israel.

Ca „Fiu al Omului”, El a fost respins și scuipat și a purtat pe capul Său încununat cu spini toate cicatricile celei mai adânci umilințe. Ca „Fiu al Omului”, El va mânui sabia autorității în ziua care va veni. Dumnezeu Îi va atribui un loc deosebit de onoare pentru fiecare semn al umilinței suferite odată pe acest pământ. Conform Psalmului 8, domnia Fiului Omului nu va cunoaște limite. Ce priveliște copleșitoare va fi atunci când aprecierea nemăsurată a lui Dumnezeu pentru Fiul Său va fi revelată și, prin urmare: „De acum veți vedea cerul deschis și pe îngerii lui Dumnezeu urcând și coborând peste Fiul Omului.”

Noi am privit gloria Lui

În legătură cu Ioan 1.14, am dori să remarcăm în încheiere că acesta conține esența a ceea ce va fi revelat în viitor, pentru ca și rugăciunea Domnului să se împlinească: „Tată, doresc ca *aceia* pe care Mi i-ai dat Tu să fie și ei cu Mine unde sunt *Eu*, ca să privească gloria *Mea* pe care Mi-ai dat-o Tu” (Ioan 17.24). Ce loc al apropierii imediate! Ei vor vedea, desigur fără a o împărți, gloria pe care El o avea la Tatăl înainte ca lumea să existe.

Ce părere ai tu despre această privire? Lasă-ți inima să se deschidă și meditează la ceea ce Domnul ar putea să-ți dăruiască din bogata Sa binecuvântare.

Tradus de la: <https://www.soundwords.de/gott-kommt-selbst-zu-dem-menschen-a807.html>